

Шейнитѣ отново полетѣха, Когато се бѣха засилили най-много, снѣжниятъ царъ извика, колкото му гласъ държи: — Х-о-д-о-о-о-мъ!

Момчетата се опитаха да задържатъ шейнитѣ и да намалятъ хода. Повечето отъ тѣхъ се преметнаха презъ главитѣ си. Избухна веселъ викъ и смѣхъ.

При други спущания, когато шейнитѣ летѣха най-силно, Савата изкомандуваше:

— „На лѣво-о-о!“ или „На дѣсн-о-о-о!“

Последваха пакъ премѣтания, таркалия, вико-ве, смѣхъ.

Играта продължи до-ста. Наближаваше обѣдъ. Обзети отъ радостъ, щастливитѣ яздачи не забелязаха, кога пристигнаха отъ бедняшкия кварталъ три окжсани деца. Тѣ бѣха бледи и изпити. Беднотията, въ която живѣеха, се четѣше и по лицата, и по облѣклото имъ. Въ ржце носѣха некалайдисани котлета и гърнета, вързани съ връвъ. Презъ рамо бѣха преметнали по една торба. Оти-ваха въ казармата. Тамъ щѣха да събератъ останки отъ хлѣба и гостбата на войницитѣ, та да занесатъ дома си за обѣдъ.

Сега се бѣха спрѣли и гледаха веселата игра на щастливитѣ деца. Какъ имъ се искаше да се спустнатъ поне по еднѣжъ съ тия хубави шейни!

Веселитѣ играчи се изкачиха отново на върха и видѣха беднитѣ деца. Радостта на щастливитѣ се помрачи. Но това трая малко.

— Слушайте, що ще ви каже снѣжниятъ царъ, —